

"Giftige pijlen op Fred van der Wal"

IN KENNEMERLAND TUSSEN 1965 EN 1967 NOEMDE DE FIJNBESNAARDE KUNSTENAARS, (ALPINOT PET DRAGERS OP SOLEXEN IN HET GUNSTIGSTE GEVAL) FRED VAN DER WAL EEN KUNST NOZEM, EEN BOEF, EEN SOCIOPAAT & EEN STOUTE JONGEN. EEN BEKENDE UITSPRAAK VAN DE KUNSTENAAR IS SINDS HET BEGIN VAN ZIJN KUNSTENAARSCARRIÈRE NOG STEEDS: SCHIJT AAN AUTORITEIT!

Er klonk een koor van salonsocialistische verontwaardiging tussen 2006 en 2011 onder de webloggers van het Volkskrantblog waar Hij tuusen de fatsoensrakkers en moraalridders zoals algemeen bekend een prominente plaats in nam als schrijver en beeldend kunstenaar met zijn statements, stories, one liners, fotos en weblogs. Hij werd door de politiek correcte links draaiende melkzure webloggers een literaire terrorist genoemd, een luizige, pluizige nietsnut, een subsidievreter, een kutbikker, een slechte echtgenoot en een nog slechtere vader, een waardeloze prul van een kunstenaar, een vuile schoft, een gore viespeuk, een pornograaf, een borderliner, een drugs addict, een sociopaat, een misdadige psychopaat die in een psychiatrische kliniek of een gevangenis thuis hoorde.

Sommige kritikasters die zelf weinig presteerden op het Volkskrantblog, onder wie de Rotterdamse beeldend kunstenaar R., richtten maanden lang een regen van giftige pijlen op Fred van der Wal en riep de Volkskrantbloggers op massaal protest tegen de weblogs van Fred aan te tekenen bij de hoofdredactie van de Volkskrant.

Pikant detail: Misja, Freds dochter maakte hem opmerkzaam in 2006 van het bestaan van het VKblog. Al snel had hij 4000 lezers per dag, hetgeen resulteerde in meer dan een miljoen page views per jaar. Het feit dat Fred van 2007 - 2021 meer dan anderhalf miljoen downloads van zijn weblogs op de Basic Publishing Site op zijn naam kan schrijven wekte ongeloof, verbazing, jaloezie en woede op bij minder begaafde webloggers, die nauwelijks publiceerden dankzij gebrek aan stof en ontstentenis aan levens ervaring .

Gelezen of niet, iedere weblogger had een negatieve mening over Fred. Na 2009 begon de auteur/beeldend kunstenaar zijn weblogs in boekvorm uit te geven. Webloggers keurden de uitgave af en meenden dat onze artiest zijn geld de deur uit liet vliegen. Wie het echter breed heeft laat het breed uit hangen. Bibliotheken maakten soms bezwaar het aan te schaffen vanwege morele bezwaren. Maar de meeste lezers en webloggers wilden met eigen ogen zien hoe pornografisch, fascistisch, nazistisch, cultuuranarchistisch, sadomasochistisch, lingoerie fetisjisties en nihilistisch de weblogs waren.

De volgens vele lezers biseksjuwelen auteur/kunstschilder ontving een niet-aflatende stroom hatemails, maar ook vele doodsbedreigingen. Diverse gefrustreerde lezers begonnen een stalking en haat campagne. Regelmatig haalden de beeldende kunst en de boekwerken van Fred van der Wal, alsmede de auteur himself de kolommen van menig krant. En hij besepte al snel dat er geen betere verkoopstrategie was dan het pseudo-pornografische werk dat hij jaren lang presenteerde. Een ding is zeker: geen succes is groter dan een schandaal succes. De hamvraag blijft natuurlijk waarom de weblogs van van der Wal een grote schok in het benauwde linkse Volkskrant milieu veroorzaakte zodanig dat hij van een aantal bloggers jaren lang tegenwerking kreeg. Zo waren daar webloggers die beweerden dat ze fotos en documenten in handen zouden hebben die tientallen paginas aan doodsbedreigingen aan een vereenzaamde dame, zwaar geteisterd door een suïcidaal karakter van de hand van Fred

zouden bevatten. Een verbale aanval van een blogger van de vrouwelijke kunne op Fred leek bedoeld om haar extreem linkse medestanders te gerieven. Waarschijnlijk zijn deze fotos en documenten van doodsbedreigingen gefraudeerd.

Amsterdam en zelfs de provincie waren al lang gewend aan choqueren, het merendeel liet zich niet zo snel op de kast jagen, behalve de politiek correcte identiteits en multi-culti aanhangers. In de eerste plaats heeft het rumoer rond de kunstenaar met zijn schijnbare voorkeur voor bizarre seks te maken waar de auteur zegt specialist op dat gebied te zijn. Daarbij schreef hij alles onverbloemd op. Meer dan wie ook introduceerde hij voortdurend over bizarre sexuele afwijkingen in de Nederlandse VKblog literatuur. En dan was er volgens een aantal ruim gesubsidieerde kunstenaars nog zijn schaamteloze zelfpromotie. Veel aanstootgevender en onontkoombaar leek te zijn geweest dat hij vooral promotie maakte voor zichzelf en zijn werk. In de weblogs was te lezen hoe hij van jongsaf aan een verschoppeling was, een schoffie dat opgroeide voor galg en rad. Vraag hem of Fred van der Wal steeds maar niet ouder wordt en zijn antwoord luidt: Ik heb het eeuwige leven. Dat lees ik in de Bijbel. Ik word dus niet oud, ik ga altijd maar door zoals nu.

Homo- en bisexuele sex, sadoomasochistische praktijken, geweld, je struikelt erover in de Volkskrant weblogs van Fred van der Wal, tussen 2006 en 2012. Hij gebruikte de literatuur voor zaken waar door de gemiddelde kunstenaar nog nooit zo ondubbelzinnig voor was gebruikt. Voor pornografie, bizarre sexuele elementen, demonie, occultisme en sadistisch geweld, schrok de auteur niet terug, zoals geuit in de one liner: Gooi de beuk er effe in bij je kleine zusje! resulteerde in aangiftes door diverse webloggers bij de zeden- en dierenpolitie.

Geen wonder dat men vanaf het begin geprobeerd heeft hem de kunst uit te duwen. Hij werd van plagiaat beschuldigd, van racisme, fascisme, pedofilie, homo- en bisexualiteit en last but not least sadoomasochisme en travestie. Nadrukkelijk presenteerde hij zich regelmatig als a-cultureel en anarchist.

In de jaren zestig viel in Amerika voor het eerst het woord postmodernisme bij de kunst filosofen. Interesses van de kunstenaar Fred van der Wal waren popart, mooie vrouwen, karate, nieuwe figuratie, pop- en jongerencultuur, het opnemen van populaire genres in zijn weblogs, het met voeten treden van de grens tussen high brow en low brow culture. Bij van der Wals instelling tov kunst in de zestiger jaren hoorde ook dat hij van kunstenaars geen hoge pet op had. Dat waren slappe, verwende jongetjes uit academische milieus, brekebeentjes met baarden, artistieke luizebossen op open sandalen. In Kennemerland tussen 1965 en 1967 noemde de fijnbesnaarde kunstenaars, alpinot pet dragers op Solexen in het gunstigste geval Fred van der Wal een kunst nozem. Een bekende uitspraak van de kunstenaar is nog steeds: Schijf aan autoriteit!